

Я вважаю себе достатньо запеклим патріотом, але чомусь постійно сперечаюся з іншими патріотами. Особливі проблеми маю з одним знайомим, який вже після першого пива "мочить" усіх без винятку москалів-кацапів, хохлів-кровопивць, сцикунів-запроданців, кагебістів, їхніх коханок, дітей і онуків, жидів, ну, і поляків за компанію.

Я не можу більше жодної секунди це слухати, навіть якщо припустити, що мій знайомий має достатньо вагомі причини так вчинити. Або піди і зроби, або замовчи нарешті.

Український націоналізм занадто балакує і занадто героїчний, а ці речі між собою майже ніколи не поєднуються. Герої - вони мовчазні істоти. І лише після того, як виб'ють голими руками ворожу армію, жуючи хот-дог, круасан або чорний хліб з салом, залишають для майбутніх шанувальників якусь одну нічим непримітну фразу. Наприклад, "А все-таки вишні цього року дуже рано зацвіли".

Українські ж герої швидше розкажуть на пам'ять пів "Кобзаря", ніж прочитають підручник з історії України. Натомість вони зовсім не вміють бути хитрими, а хитрість часто куди важливіша для перемоги, аніж сміливість. Ахіллес вбив Гектора, але Одисей зі своїм дерев'яним конем взяв Трою. Таким хитромудрим чином я намагаюся сказати, що сцикуни теж можуть бути націоналістами. Ба більше - бути сцикуном - це природня людська властивість, тоді як героїство і безстрашся часто лише прояв соціопатії.

Я розумію, хочеться. Боляче. Мені теж боляче. Я мрію бачити Україну багатою, щасливою, демократичною, вільною. Щоб співалися українські пісні, відроджувалися українські традиції, і всі, навіть злодії і проститутки, говорили українською мовою. Але поки цього всього нема і я не знаю, що робити, аби було - не кричатиму, що я герой. Бо не герой я ніякий. Я багато чого боюсь. Багато чого не знаю. Я не вбиватиму москалів і продажних хохлів, бо, по-перше, не маю зброї, по-друге, не вважаю, що бути москалем - це смертельний гріх. Ідеальних людей не існує, кожен ховає в шафі пару десятків не зовсім порядних вчинків.

Я також не вірю в однозначний розподіл всього, що стається, на добро і зло. Ніколи не знаєш, чим що закінчиться. Щось добре, наприклад, як-от, помаранчева революція, може закінчитися реставрацією "понятій", і тепер, ображені і розчаровані, ми соромимося своєї тодішньої радості. Але розчаровуватися теж рано, бо за неписаними законами буддизму реставрація "понятій" може закінчитися неочікувано добре і всі ми раптом знову возрадуємося.

З бандитами, наприклад, теж все не так однозначно. Відомо, що вони погані. Але я чула багато історій про те, що на початку 90-х деякі бандити були хорошими. Тобто вони били, вбивали і грабували - з цим все нормально. Але, крім своєї професійної діяльності, ті бандити мали неабияк розвинену національну свідомість. Напевне, їм залежало на тому, щоб бути саме українськими бандитами, не знаю, чому. Івано-франківський бандит Бен, приміром, першим вивісив над радянським Івано-Франківськом жовто-блакитний прапор.

Пізніше його вбили, підклавши вибухівку в авто, і навряд чи у помсту за націоналістичні переконання. Просто бандитизм перейшов на вищий рівень.

Інша івано-франківська легенда теж про бандитів і теж вкрай націоналістична, навіть якщо спершу здасться, що про лікарів.

В однієї бідної жінки був шестирічний син і якогось вечора його раптово прихопив гострий апендицит. Жінка викликала карету швидкої допомоги (вона жила за межами Івано-Франківська у невеликому селі), але в ті часи цим каретам більше пасувало називатися драндулетами, і вони ніколи не приїжджали, бо не мали чим заправитися. Жіночка взяла хворого сина на руки і вибігла на трасу. Вона сподівалася, що якийсь добросердечний водій відвезе її в обласну лікарню, але в ті часи, як правило, йшлося про виживання, а не сердечні якості. Жіночка простояла на трасі більше години, почалася злива, і так було навіть ліпше, бо тепер ніхто не міг розгледіти розпачу і сліз на її обличчі. Нарешті зупинилася чорна гігантська іномарка. Жіночка не вагаючись заскочила в салон і звеліла водію, голомозому, в хутрах і золоті, мчати в лікарню. Той помчав.

Дорогою жіночка розказала йому усе своє нещасне життя і не менш нещасне життя свого сина, і що чоловік її - алкоголік - помер кілька років тому, і що грошей у неї немає, і що немає жодної надії їх заробити. Водій іномарки увесь час мовчав, але залишив жіночці на прощання свій номер телефону. Чи то він був вражений силою материнської любові, чи пройнявся глибиною людської безвиході. Але в лікарні на жіночку чекав неприємний сюрприз. Лікар відмовився оперувати сина без попередньої певної суми хабаря. У жінки не було грошей ані з собою, ані вдома. Лікар сказав: як нема, то я пішов спати. А вночі хлопчик помер.

Далі історія ґрунтується винятково на неперевірених фактах. Жіночка намагалася поскаржитися на лікаря в міліцію, подати на нього в суд, бо тоді, хоча й жилося важко, але від звичайного апендициту все-таки вмирати було не прийнято. Однак ніде ніхто на нещасну не звертав уваги. Лікар продовжував лікарувати і, здається, ще встиг вбити одну вагітну жінку. Мама померлого хлопчика зателефонувала водію іномарки. Бандит її пам'ятав. Уважно вислухав і сказав лишень: "Лягайте спати". І через кілька днів лікаря знайшли у лісі повішеним.

Іноді мені шкода, що тих давніх бандитів перестріляли. Теперішні якісь зовсім безсовісні. І що найгірше, вони страшно балакучі. Куди не ткнешся, який канал не увімкнеш, всюди вони щось говорять, всі націоналісти, щось захищають, проти чогось борються. Так перекрутили поняття патріотизму, що аж соромно ним називатися. Помовчіть, ради бога. Згадайте, що вишні цього року рано зацвіли.

Тетяна Малярчук, письменник, журналіст (["Українська правда. Життя"](#))